



F mint

Már teljesen kivilágosodott, mikor elindultam haza. Fura bentről nézni, hogy felkel a nap, persze, amikor látom, mert néha a reggelektől ki se lehet nézni az ablakon, annyian vannak. A járdát totál elborította a latyak, a pocsolók dugig cigicsikkkel, pedig egy csomó kuka van a járdaszélén, de az emberek juszt se mennek el odáig. Úgy emlékeztem, maradt még két szálam nekem is, de a zsebemben csak egyet találtam, biztos Bita vette ki a másikat. Jólesett a füst. Reméltem, hogy nem ázik át a csizmám, nem vízálló, az sokba került volna, inkább vettünk ehhez olyan szprét, amitől vízálló lesz, de szart se ér. Átnéztem a túloldalra, az ügyvédnö ott lakik egy sárga, emeletes házban az új részen, lehet vagy negyvenmillió ott egy lakás. A ház előtt kukásautó parkolt, pont befejezték a szemét átöntését, jó meló az, rendszeresen megfizetik, Bita is csinálta régen. Az autó arrébb gurult, láttam, hogy valaki áll mögötte, a ház ajtaja előtt. Ismerősnek tűnt, de csak akkor jöttem rá, honnan, amikor maga elé tartotta a telefont. A Fotós volt.

Mi a faszt keres ez itt? Lehet, hogy mégis szólni kéne Derelnek, bár az szerintem leszarná, mászkál-e valaki egy sznob ügyvéd picca után, sötét a Derel, mint a segglyuk. A Fotós lefotózta párszor a házat, aztán leült a lépcsőre. Eszem megáll, meg akarja várni, míg hazajönnek? Eszembe jutott, hogy oda kéne menni, megrugdosni egy kicsit, hátha az agyához kap, de igazából dögfáradt voltam, meg se bírtam volna emelni a lábam. Meg nem is az én dolgom, majd az ügyvédnö elintézi. Van annak töke.

A sarki ruhabolt ajtaja már nyitva volt, az eladócsaj a próbababákat rendezgette a kirakatban. Annak idején ruhaboltos akartam lenni. Jó lehet egész nap hajtogatni a selyemruhákat meg tüllruhákat meg blúzokat, nem lesz az embernek mocskos a keze, és ha valaki bejön, lehet kérdezni, hogy mit parancsol, és megnézni, hogy áll rajta a ruha. Aztán, ha jól, rábeszélni, ha meg rosszul, megmondani, hogy úgy tetszik benne kinézni, mintha hullazsákban tetszene lenni, válasszunk inkább más. A huszonnégyesben senki se kérdezi meg, mit ajánlok, csak odadobják a pultra, amit összeszedtek. Kellene volna képzés a ruhaboltos melóhoz, csak nem volt rá időm.

Mázli, hogy nem kellett sokat várni a villamosra. Egy nővel szemben ültem le, huszonöt körül lehetett, de már tiszta ráncos volt, látszott, ahogy a fejét az ablaküvegnek támasztotta, és rásütött a nap a homlokára. Biztos az édességgyárban dolgozik, a gyárakban hamar megöregszenek az emberek, leghamarabb a kezük lesz öreg, utána meg felmásznak a ráncok a karjukon át az arcukra. Bitának



különben még nagyobb tervei voltak, mint nekem a ruhabolt, be akart kerülni a Való Világba. Szerintem lett is volna esélye. De amikor elmentünk a válogatásra, Bitára alig figyeltek. Odaküldték egy asztalhoz, aztán egy másikhoz, nem is hallottam, miket kérdeznek tőle, csak később mesélte. Azt mondták neki, mondjon egy viccet.

A villamos zökkent egyet, megállt, a nő felemelte a fejét, aztán gyorsan összeszedte magát, és még volt ideje leugrani a peronra. Bita mondta, hogy jó, akkor a kedvenc viccét, és elkezdte azt, amikor a király behívja a lányait egyenként, és kirakja eléjük a faszát az asztalra. Mindegyik lány tudja, mi az, csak a legkisebb nem, úgyhogy a király neki adja a fele királyságot vagy mit, mert ő a legártatlanabb közülük, utána meg elmondja neki, hogy amit mutatott, az egy fasz volt. A lány elkezd vihogni, hogy ez dehogy fasz, édesapám, látná a sárkányét! Bírom ezt a viccet, és Bita jól mondta el, de akik az asztal mögött ültek, nem röhögtek, csak mondogatták, hogy hm, hm, utána meg, hogy köszönjük, majd értesítünk. Bita egész hazaúton lelkendezett, hogy mennyire bejött nekik, de én nem mondtam rá semmit, mert nagyon kellett bögnöm. Úgy kellett, hogy nem is bírtam visszatartani. Azt mondtam neki, megfáztam, azért fújom az orrom, és belebömböltem a tenyerembe, mert olyan szar volt, hogy szerintük a férjem nem vicces, nem jól mondta azt a viccet. Pedig jól mondta, és tud vicces lenni, ha olyanja van.

A villamos majdnem a ház előtt rakott le. Ez jó, mert nem kell sokat gyalogolni, de a zörgést meg csattogást még mindig kurvára utálok, pedig évek óta itt lakunk. Anyu nem is tud aludni tőle, bár szerintem nem ettől nem tud, hanem a sok szartól a fejében, a villamos rásegít. Össze-vissza mászkál a lakásban, mint egy eltévedt szellem, aztán egyszer csak kidől. Mondjuk, így legalább alszik, mikor hazaérek, én is tudok pihenni egy kicsit.

Hát, most nem aludt. Ott zabálta a kefir a konyhaasztalnál, ezek szerint volt még egy valahol a hűtőben, lehet, hogy már le is járt. Neki mindegy, így is, úgy is savanyú, emésztése meg már rég nincs, ha fosik tőle, hát fosik. Lassan mártogatta bele a kiflit, az is lehetett vagy háromnapos. Kivettem a kezéből, és adtam neki egy frisset, de előtte elfeleztem, félnél többet úgyse bír enni. Felemelte a fejét, a híg kefir végigcsorgott az állán.

– Itt vagy?

– Itt – kipakoltam a szalámit meg a többi, hirtelen úgy megéheztem, hogy a hasam is belefájdult. Még jó, hogy csak később szoktam lefeküdni, előbb ki szoktam vasalni Bita ingét holnapra, meg elrendezem anyut, tele hassal úgyis rosszat álmodik az ember. A kiflinek a háromnegyede levegő volt, bénáztam a margarinnal, alig bírtam megkenni. Anyu mocorgott a széken, biztos a segge viszkedett, állandóan kint van az aranyere.

– Ki kell mosni a hasmelegítőmet – mondta. – Ráömlött a kávé.

– Ráöntötte?

– Ráömlött.

Mindig remegős keze volt, nem csak öregkorára lett az. Ő csinálta a falra azt a nagy kávéfoltot, pont szemben ültem vele, valahogy kiremegett a kezéből a bögre. Poppa ordított vele, és odanyomta a fejét a falhoz, nyald le, baszd meg, nincs pazarlás, én szívesen lenyaltam volna, de nekem nem engedték. Bólintottam, úgyis mosnom kell.

– Adja ide, amit berakjak a gépbe. Bugyija van még?

– Amit Bitától kaptam! – a férjem nevét csak mosolyogva tudja kimondani. Ez van, mióta Bita először jött át annak idején, pont Poppa után. Mondjuk, Bita csinálja vele a sudokut, ha van kedve, én meg lófaszt se értek belőle. Anyu se, de szereti beírogatni a számokat, aztán örül, ha kijön valami.

Az egyik bugyiján megint lett egy szarfolt, önteni kellett rá egy kis mosószert, hadd álljon, míg bepakolom a többi. Nekem mindig hideg vízzel kellett kimosni a bugyimat, ha összecsupnyáztam. Anyu ott állt fölöttem, tizenegy évesen jött meg, utáltam a vérszagot, de nem mehettem ki, tartott a vállamnál fogva. Mikor először lett mocskos a bugyija, én is odaadtam neki, aztán mire visszamentem a fürdőbe, ki is sikálta. Bögött közben, hogy mit művelek én vele, rácsöpögött a könnye a bugyira. Mondtam, jól csinálja, anyu, biztos a lúg marta ki a szart, jó a könny is hipónak.

Izomból kell dörzsölni a lábát, hogy lejöjjön róla a kosz. Már nem is hajlandó fürödni rendesen, csak így, hogy odaül a kád szélére, én meg

lemosom szivaccsal. Mintha kórházban lenne. Kiskoromban én is szerettem ezt a dörzsölést, mindig mondja, micsoda kis kurva voltam, ha volt nálunk vendég, annak kellett ledörzsölni, akkor is, ha idegen volt, különben ordítottam. Néha egy vízben szoktunk fürödni Bitával, előbb ő, utána én.

– Álmos vagyok – anyu nekinyomta a fejét a csempének. Mintha ő baszódott volna tizenkét órán keresztül a boltban, plusz a kasszaátadás. Megtöröltem szárazzal, és betámogattam a szobába, pedig tud menni, de ilyenkor teljesen rám tehenkedik. Az ágyának még mindig Poppa-szaga van, hiába sikáltuk ki ötször, szerintem a matrac végleg beszívta az izzadságát.

Kávét után tudok a legjobban aludni, biztos a tej miatt. Anyu megint horkolt, oldalt kéne neki feküdni a szíve miatt, de csak a hátán szeret, így meg néha befullad. Nem szoktunk felkelni rá, csak reggel meséli. Meg kéne pucolni már az ablakot, alig lehet kilátni rajta, pedig a fenti szomszéd kölyke tegnap is nagyon produkálta magát az udvaron. Nekidobta a labdáját a falnak, erőből, hogy dübbenjen, a labda meg visszapattant, és hasba vágta. Nem elég, hogy idegesítő kis gecsi, még hülye is, a végén elkezdett öklendezni. Azért jusst is még egyszer odavágta labdát, hogy dögölne meg az ilyen, nem először csinálta, teljesen leverte már a vakolatot. Olyan csórék ezek, hogy sose lesz megjavítva.

Kiment az álom a szememből. Anyu ott hagyott mindent az asztalon, a kefires dobozt, a kifli csücskét meg a morzsákat, pedig el tudná pakolni, de sose szokta. Csak Bita néha, mikor Zoki ad valami kis kiegészítést a fizumhoz, annak mindig örül, olyankor tüsténkedik. A tenyerembe söpörtem a morzsákat, közben eszembe jutott, hogy hülye vagyok, már megint nem hoztam be a postát, mikor jöttem. Kiszaladtam papucsban, a szomszéd kölyök a fal mellett ült felhúzott lábakkal, és köhögött. Tiszta vörös volt a feje.

Megint jött IKEA-katalógus. Ledobtam a leveleket a konyhaszekrényre, és kikotortam a mindenféle fiókból az egyetlen tollat, ami fog, a pucér nőset, az is hátracsúszott a befőttes gumik meg az alufólia mögé. Odaültem az asztalhoz, és magam elé húztam a vastag, színes füzetet.

Állólámpa, kilencezer. Volt egy állólámpánk régen, még Poppa hozta haza a lomiból, nem volt semmi baja, csak a búra széle volt rongyos egy kicsit. Aztán Poppa is törte szét, egyszer hozzánk vágta, az volt a keze ügyében. Kanapéra való párnák, darabonként négyezer, nekünk nincs egy se, bár rendes kanapénk sincs. Ami van, azt Bita már kiülte közepén, alig lehet megmaradni rajta, állandóan begurul a lukba az ember. Egy kurva konyhaszéket is hétezerért adnak, pedig csak egy sima, fehér szék, a fehér amúgy is könnyen koszolódik, nem való konyhába, a svédok nem normálisak. Fehér széket hétezerért? Miért olyan drága minden? Megint a hasamból indult a remegés; mióta elmúltam harminc, ilyenkor levegőt is alig kapok, meg kell fognom a fejemet két kézzel, hogy le tudjak nyugodni. Továbblapoztam, közben emlékeztem magam, hogy ki kell majd dobni a füzetet, Bita utálja látni is, mindig kiakad, ha költeni akarok. Na, itt vannak a kanapék, milyen szép ez a piros, te jó isten, káprázik tőle a szemem. Mikor ezt a régit vettük, akkor is néztem egy pirosat, bár az nem volt ilyen szép, de Bita rám szólt, hogy strichelni akarok-e rajta, vagy mi, úgyhogy bólogattam én is, hogy jó lesz a fekete. Olcsóbb is volt, csak olyan szögletes, hogy nem jó hátrahajtani a fejemet a támlán, a piros bezzeg mindenütt kerek, meg van karfája is. Simogattam egy kicsit a képet az ujjammal, biztos puha az a háttámla, aztán ellapoztam.

Kutyás tálca, háromezer forint, milyen bánatos szeme van ennek a kutyának. Átlátszó virágváza, ötezer forint, á, ebbe a lakásba nem hozunk törékeny dolgokat. Fonott tányéralátétek, ezek is pirosak, van belőlük kék meg zöld is, de a piros a legszebb, mondjuk, tökmindegy, mindenki máskor szokott enni. Kétezer forint darabja, Bita sose adna érte ennyit, de egyébként se azért nézegetem, a reklámújságokban ott van minden, és a mindent akkor is jó nézni, ha semmit se veszek. Megfogtam a tollat, a pucér nő süllyedni kezdett, eltűnt róla a ruha, és elkezdtem bekarikázni a dolgokat egytől egyig, a rozsdamentes acél tésztaszúrót háromezerért, az állatfigurás fürdőszobakészletet hat és félért. Úgy rányomtam a tollat a papírra, hogy átszakadt. Bekarikáztam mindent a piactéri ajánlatból, meg külön a piros kanapét is, és még vagy húsz percig nézegettem, pedig már majd leragadt a szemem. Nehéz volt felállni, elzsibbadt



a lábam, de a füzetet jó mélyre sikerült dugni a kukában, rápakoltam egy csomó mindent, a sarka se látszott ki. Közben vettem észre, hogy az előbb összekentem a konyhaasztalt tinnával, mintha gyerek lenne a lakásban, pedig nincs.

Még az ágyban is a kanapéra gondoltam, nem akart menni az alvás, pedig már majdnem leragadt szemem. Az órára néztem, majdnem tíz, Bita mindjárt itthon lesz, most rövid műszakja van. Már hallottam is, hogy csörög a kulcs a zárban, meg ahogy megnyomja a térdével az ajtót, télen mindig beragad, és csak így lehet kinyitni. Anyu felhorkant a zajra, de nem ébredt föl, hiába hagyott ki megint a levegője egy pillanatra. Nem akar dokihoz menni, pedig megmondták neki, mikor Poppa meghalt, hogy hamarosan utána tetszik menni, ha nem csinálunk valamit a nénivel, de én aztán nem fogok veszekedni vele. Bita percekig zörgette a kiflis zacskót, a szobába is úgy jött be, hogy kilógott a szájából egy falat.

Szorítottam a szemem, de túl későn csuktam be, meglátta, hogy ébren vagyok. A tusfürdő már nem érződött rajta, elnyomta a telepszag, sóder meg sör, nem lehetne műszakban inni, de mindenki szokott. A szájának élesztőszaga volt, egy nyálás morzsa átragadt az én számra, mikor odanyomta a nyelvét, mázli, hogy ezt nem szokta sokáig csinálni. Zavart a fény, elfelejtettem lehúzni a redőnyöket, Bitát meg anyut nem érdekli, bárhogy elalszana. Anyu felé fordítottam a fejem, próbáltam csak nagyon kicsit mozogni, de így is hangosan nyikorogtak az ágyrugók, Bita benyúlt a hálóingem alá, és megszorította a mellemet. Már kértem, hogy finomabban, csak mindig elfelejti, viszi a hév, azt mondja, biztos a hév miatt markolta most meg a pinámat is a másik kezével olyan erősen. Benyúltam a gatyájába, megfogtam a farkát, még félig petyhüdt volt a sörtől, gyúrogattam egy kicsit, de szép az a kurva kanapé, basszameg, húszezer nem sok, annyit össze lehet spórolni. A férjem belelehegett a fülembe, erősebben, akkor erősebben gyúrtam, kicsit fáradni kezdett a kezem, de szerencsére már keményedett. A hátamra fordított, széttolta a lábaimat, befeküdt közéjük, ahogy nyíltak a combjaim, úgy csukódott a szemem, a számat meg összeszorítottam. Nagy levegőt vettem. Más faszikra szoktam gondolni ilyenkor, idegenekre, de most konkrétan arra a csávóra gondoltam, aki segíteni akart a sebhellyessel. Fialat volt, szőke pihékkel az arcán. Próbáltam a pihékre koncentrálni, hátha nedves leszek, de Bita már javában nyomta magát befelé. Holnap megint fájni fog a hasam, úgy szétcsinálja odalent, nagy farka van a Bitának, először meg is ijedtem tőle. Tegnap láttam, ahogy lapáttal felvakarják a fagyott havat a járdáról, most mintha Bita fasza lett volna a lapát, én meg a járda, felszántotta a bőrrömet, csak kapart ütemesen, minden mozdulata egy csomó tüsszúrás volt, a nyelvembe haraptam, de mondtam magamnak, hogy muszáj kibírni, mert hátha most. Hátha most sikerül teherbe esnem. Ő annyit dolgozott ma is, legyen neki karácsony, jobban tud utána aludni.

Kimentem, és máris csípett a pisilés, egy pillanatra mintha vért láttam volna a vécépapíron, de csak a fürdőszobalámpa fénye szar, még a levegő is pirosnak látszik tőle. Máris fájt egy kicsit a hasam, most egy darabig ilyen lesz, meg forró lesz mindenem, mintha lázas lennék. Pár nap alatt elmúlik. Visszafeküdtem Bita mellé, tessék, tényleg egy perc alatt el tudott aludni. A másik oldalára fordult, eleresztett egy fingsorozatot, mintha lőnének, kúszunk, tata, mászunk, tata, ratatata. Ezt a viccet is jól mondja, lehet, hogy inkább ezt kellett volna bedobni a Való Világban. Majd, mikor felkelek, előkészítem a főzeléket, és jó sok paprikával csinálom meg, ahogy szereti. Ha jókedve lesz, talán megmutatom neki a kanapét is.

■ ■ ■

Kalapos Éva Veronika: 1983-ban született Nyíregyházán. Tanulmányait a Károli Gáspár Református Egyetemen végezte, magyar nyelv és irodalom tanári diplomája van. Nagyjából tíz éve publikál novellákat és drámákat, ifjúsági regénysorozata, a D.A.C. kötetei a Manó Könyvek Kiadónál jelennek meg 2013 óta. *F mint* című regényét az Athenaeum adta ki 2019 júniusában.

